

κρυνομένων ἐπὶ τῶν ὑδάτων, φαινομένων δὲ ὡς σμή-
νος ἀλκυόνων ἐρατεινῶν, φευγουσῶν πέραν πρὸς τοὺς
ἀέρας.

Τότε ἅπαν τὸ πλήρωμα ἐμφυχοῦται, τὸ κατὰ σρω-
μα πληροῦται, καὶ ἀπὸ τῶν ὁπῶν τοῦ κύτους ἐξέρ-
χονται ὡς μύρμηκες μορφαὶ ὡχραί· οἱ δὲ ἐπιβάται
τῆς γαλλικῆς ταύτης συνοδίας διαιροῦνται ἐν ἀκαρεὶ
εἰς δύο κλάσεις, εἰς τοὺς ἀμέσως καὶ τοὺς μετὰ ταῦ-
τα δειπνήσοντας.

Ἐνῷ δ' οὗτοι πορεύονται ταραχωδῶς, ἀκολουθη-
σωμεν μετὰ προσοχῆς τὴν πορείαν τοῦ ποταμοῦ, τοῦ
εὐρέως τούτου τῆς Ἀγγλίας καὶ ὄλου τοῦ ἐμπορικοῦ
κόσμου λιμένος. Διότι μόλις περὶ τὴν ἑκτὴν τῆς πρωίας
θέλομεν φθάσει εἰς Λονδίνον.

Ὁ διὰ τῆς ἀνάδου τοῦ ποταμοῦ κατάπλους ἐν τῇ
μητροπόλει ταύτῃ, παρέχει τὸ περιεργότερον, τὸ κατα-
πληκτικώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τῶν θαυμά-
των, ὅσα καταδεικνύουσιν αἱ λαμπρότεραι ἀνθρωπίνων
χειρῶν οἰκήσεις.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ.

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν).

Ὁ ποταμὸς τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου, ὅστις σχηματί-
ζεται ἀπο τῆς σύρροτος τῶν ὑδάτων ἀλληλενδέτων λι-
μνῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀποτελεῖ τὸ μοναδικόν
αὐτὸ τῆς μεγαλοπρεπεστέρας φύσεως θέαμα, τὸν κα-
ταρράκτην τοῦ Νιαγάρα, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ ἀνατο-
λικὸν ἄκρον τῆς λίμνης Ἐριῆς καὶ εἰσβάλων εἰς τὴν
λίμνην Ὀνταριάν. Καταρχὰς τρέχει ἡσύχως καὶ γα-
ληνιαῶς· ἀλλὰ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κιπεβαϊῦ
καθίσταται ἡ κοίτη του βραχυῶδης καὶ στενωτάτῃ, τὰ
κλίματά του συντρίβονται εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ κτυ-
πῶσι μὲ τοσαύτην ὀρμὴν εἰς τοὺς βράχους ὥστε τὸ
ὑδωρ, ἀφρίζον, πηδᾷ ὕψηλὰ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἐν-
ταῦθα ὁ ποταμὸς εἰς μὲν τὰ ἄκρα μετὰ μανίας τρο-
μερᾶς ἀναβράζει, εἰς δὲ τὸ μέσον, ἂν καὶ εἶναι ὀρμη-
τικὸς, εἶναι ὅμως ὀλιγώτερον κινδυνώδης, ὥστε μετὰ
πολλῆς ἐπιτηδειότητος διοικούμενα τὰ πλοῖα, καὶ διευ-
θυνόμενα πάντοτε κατὰ τὸ μέσον, δύναται νὰ φθά-
σωσιν εἰς τὴν νῆσον, ἥτις διαιρεῖ τὸν ῥοῦν εἰς τὸ μέ-
ρος ὅπου καταπίπτει.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν νῆσον ταύτην, πρέπει ν' ἀ-
πομακρυνθῇ ἀπὸστασίῃ τινα ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Κιπε-
βαϊῦ, ὅπου ἔρρους εἶναι ἡσυχώτερος· καθ' ὅλον δὲ τὸν
δρόμον νὰ ἴσταται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον· διότι τὸ
πλοῖον ὀλίγον μόνον ἔαν παρεκκλίνῃ πρὸς δεξιὰν ἢ
ἀριστεράν, εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ κατανικθῇ ἢ
ὀρμῇ του· ἡ καταστροφή του εἶναι ἀφευκτος.

Καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του δὲ ἐκ τῆς νήσου ταύτης
τὸ πλοῖον ὑπόκειται εἰς μέγαν κίνδυνον καὶ εἰς δυσ-
κολίας· καὶ μολοντοῦτο πολλοὶ λαμβάνουσι τὴν ἄλο-
γον τὴν πλεῦστον νὰ πλεύσουν πρὸς ταύτην τὴν νῆσον,
ὅπως ἴδωσι τὴν κατάπτωσιν τοῦ ὕδατος ἐξ ἐκείνου τοῦ
μέρους ἢ διὰ νὰ καυχῶνται ὅτι εὐρέθησάν ποτε ἐκεῖ.

Δι' ἐπικινδύνου τινὸς στενοποῦ φθάσεις εἰς ἐπίπεδόν
τινα βράχον, ἀνυψούμενον ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου κρηματοῦ
τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης· ἐκ τοῦ μέρους τούτου, βλέπεις
μετ' ἐκπλήξεως τὴν κοίτην ἐνὸς ἀπεράντου ποταμοῦ
νὰ διακόπτεται διαμιάς, καὶ ἡ παμμεγέθης ἐκείνη τοῦ
ὑδατος ποσότης νὰ κατακριμνίζεται ἀπὸ 150 ποδῶν
ὑψος εἰς φρικαλέα βάθη. Ὁμοιάζει ἀκτίνα ζωπρὰν
καὶ ἐκτεταμένην φλογεροῦ ἡλίου, ἔαν ὑποτεθῇ ἡ ἀκτίς
αὕτη ἐξ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ πλησίον θεωρουμένη· καὶ
εἰς μυστηριώδη ἀβυσσον ἐκσφενδονιζομένη.

Ἡ ψυχὴ σου καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀκατάληπτον
θαυμασμόν καὶ ἀόριστον παγηρὰν κατάπληξιν, βλέποντος
ἐμπροσθέν σου τὴν ὑπεραπέραντον δεξαμενὴν αὐτὴν,
ἥτις ὡς νὰ ἦναι κρατὴρ μυστηριώδης... ὑπερανθρω-
πίνου τινὸς ἡφαιστίου, ἔχει τὴν δύναμιν διαμιάς νὰ με-
ταβάλλῃ τὴν ἄπειρον ἐκείνην ποσότητα τοῦ ὕδατος εἰς
ἀτμούς, ὡς πικνότερα νέφη. Ἐὰν ἡ φρίκη σου ἐνταῦθα
ὑπερνικθῇ ὑπὸ τῆς περιεργείας σου καὶ ἂν δὲν κατα-
βληθῇς ὑπὸ σπασμωδικῆς σκοτοδινίας, τὴν ὁποίαν
ἐπαυξάνει καὶ ὁ κλονισμὸς τοῦ ἐδάφους, θὰ θεωρήσῃς
τὸν μυστηριώδη, τὸν βροντερὸν, εἰς πολλῶν μιλίων
ἀπόστασιν ἀντηχοῦντα καὶ τὸν λυσωδέστατον πόλεμον
ἀφροπασμένων καὶ γιγαντιαίων φασμάτων, τὰ ὅποια
παρήχθησαν ἐκ τῆς ἐκσφενδονιζομένης αὐτῆς ὑπερμε-
γέθους ὑδατῶδους ἀκτίος...

Ἐὰν τυχὸν εἰς τὸ ὀρμητικώτατον αὐτὸ ὑδωρ εὐρέθῃ
ἡ ἔμψυ πρᾶγμα τι ἢ ζῶον, ὡς ἰχθεῖς, πτηνὰ θαλάσσια,
δορκάδες κλ. τῶν ὁποίων πολλὰ μάλιστα εὐχαριστοῦν-
ται καταρχὰς εἰς τὸ νὰ τοὺς σύρῃ τὸ ῥεῦμα, εὐθὺς ἀρ-
πάζεται καὶ κατακριμνίζεται εἰς τὴν ἀβυσσον. Ἡ
σύνθλιψις καὶ ἡ ὀρμὴ τοῦ ὕδατος, εἶναι τόσο μεγάλη,
ὥστε τὰ ἄθλια ζῶα δὲν δύνανται νὰ ἀποφύγῃσι τὴν
καταστροφήν των. Ζητοῦν ν' ἀνυψωθῶσι σπαράσσοντα
τὰς πέτερυγὰς των, πλὴν οἱ πόδες των συσφίγγονται
ὑπὸ δεσμῶν σιδηρῶν καὶ κατασφενδονίζονται εἰς τὰ
φρικαλέα βάραθρα τῆς δεξιμενῆς, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς
ὁποίας πορεύονται τὰ ἐσπαραγμένα ταῦτα ὄντα, θύμα-
τα τοῦ λυσώδους καὶ μυστηριώδους ἐκείνου πολέμου.

Τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, κατακρημνιζομένου, εἶναι
ἐνίοτε μελανοπράσινον, διαφανές, στυλπνόν, ὡς ἀφρός,
καὶ παραλλάσει συμφώνως μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτ-
μοσφαίρας, μὲ τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν σφοδρό-
τητα τῶν ἀνέμων... Οὐδεμία γλῶσσα δύναται νὰ
περιγράψῃ οὔτε ἂν καθαρῶς τὴν ἐντύπωσιν ἣν προξεν-
εῖ τὸ τόσον μεγαλοπρεπὲς καὶ τόσον καταπληκτικὸν
αὐτὸ θέαμα. Ὅλοι αἱ αἰσθήσεις σου καταλαμβάνονται
ζωηρῶς ὑπὸ τρόμου καὶ θαυμασμοῦ μεγίστου. Ὁ βρον-
τερὸς πάταγος τοῦ ὕδατος σοὶ ἐμποιεῖ ἀκατάληπτον
τινὰ φρίκην, ὅταν συλλογισθῇς ὅτι σμικροτάτῃ μόνον
πνοῇ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης δίνης, ἀρκεῖ νὰ ἐκσφενδο-
νίσῃ τὸν ἀδύνατον ἄνθρωπον, ἀπὸ τοῦ βράχου εἰς ὃν
ἴσταται, καὶ νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ διαμιάς ἐντὸς τῆς ἀβύ-
σου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδεμία δύναμις ἀνθρωπίνῃ δύ-
ναται νὰ τὸν σώσῃ... Τὰ ὅσα κωφαίνονται ἐκ τοῦ
βροντεροῦ αὐτοῦ ἀναβρασμοῦ, εἰ ὀφθαλμοὶ πλανῶνται
ἀκαταπαύστως ἔνθεν κακεῖθεν, μὴν ἡξέυροντες ποῦ νὰ
διευθυνθῶσι, καὶ ἡ ψυχὴ εὐρίσκεται εἰς ταραχὴν ἀνεξή-
γητον.

Π. Η.